

Det er interessant, at går man lidt tilbage i tiden og ser, hvordan de forskellige debatter vedrørende narkotika har udviklet sig her i Folketinget, kan man se, at det er nøjagtig det samme ordvalg og nøjagtig de samme problemstillinger som i dag. Går vi tilbage til en af de første større narkodebatter i dette Folketing i 1955 – da man indførte loven om, at det var forbudt at besidde narkotiske stoffer – sagde ordførerne for de forskellige partier nøjagtig det samme, som bliver sagt af ordførerne i dag, og som blev sagt af ordførerne for nogle måneder siden i sidste samling, da vi vedtog de af både socialministeren og andre ordførere omtalte forslag til opstramning. Det var nøjagtig de samme problemstillinger. Det handlede om både misbrugerne og forhandlerne, og det handlede om, hvilke behandlingstiltag der er de bedste.

I 1955 blev der sagt, at i nogle europæiske lande var der indført foranstaltninger, hvormed man tvangsmæssigt kunne indlægge de pågældende til afvæning, altså tvangsbehandling. Visse steder i Tyskland blev de indlagt på sindsygehospitaller og på psykiatriske afdelinger i et forsøg på at afvæne dem. Man diskuterede også dengang, hvor mange misbrugere der var, ligesom vi gør i dag, og dengang regnede man med, at der var mellem 1.500 og 2.000. På det tidspunkt sagde man, at det, det drejede sig om, var forebyggelse, og da kaldte man det eufomani. Når først disse mennesker er blevet stærkt afhængige af deres last, er behandling meget vanskelig, men selv om den kun hjælper i 5 eller 10 pct. af tilfældene, er dette også værdifuldt, sagde man dengang. Problemstillingerne i dag er nøjagtig de samme, og nu har regeringen og et stort flertal her i Folketinget vedtaget de lovforslag, som er blevet nævnt tidligere af ordførerne.

Og hvordan er de lovforslag så? Jo, man har ikke holdt sig tilbage for at skose Venstre, fordi Venstre var det eneste parti, der ikke kunne stemme for dem. Men jeg må sige, at når jeg i dag læser den vejledning, som er sendt ud til kommunerne og amterne vedrørende disse bestemmelser for en øget indsats, er det sådan, at man simpelt hen tager sig til hovedet og spørger: Kan det være rigtigt, at man i dagens Danmark kan vedtage nogle love, der giver så meget bureaukrati? Det var det, vi tog afstand fra i forbindelse med behandlingen af lovforslagene i sidste samling.

Det er simpelt hen utroligt, at hvis vi ser på to forskellige sætninger i samme lovparagraf, skal

den ene sætning administreres af amtet og den anden af kommunen, selv om det er problemkomplekser, der handler om nøjagtig den samme befolkningsgruppe, de samme mennesker, de svage, de socialt udstødte. Det er utroligt!

Og det, der nu skal bruges tid på i amterne og kommunerne, er at nedsætte samråd og samarbejdsudvalg. Men så ved vi jo godt, at behandlerne, der burde være ude blandt folk og hjælpe dem, bringe dem ud af deres misbrug og bruge deres tid på mennesker i stedet for bag et skrivebord, nu skal sidde i møder med hinanden. Vi ved også godt, hvor svært det er at få tid til sagsbehandling og til at få lagt en behandlingsplan. Det er næsten umuligt, og der er ventetid, når man bare skal henvende sig til kommunens sagsbehandler. Men nu skal disse stofmisbrugere ikke alene henvende sig til deres sagsbehandlere i kommunen, de skal også henvende sig til deres sagsbehandler i amtet, og så skal der koordineres to forskellige kalendere.

Hvordan i al verden har man forestillet sig, det skal kunne gavne de mennesker? De cirkler og cykler rundt, og de bliver simpelt hen tabt. Der er overhovedet ingen fremdrift i de forslag, og det må være mangel på viden og mangel på virkelig vilje til at gøre noget effektivt, der har fået et flertal i Folketinget til at hoppe med på disse lovforslag. Det er meningsløst, og jeg vil anbefale alle at læse denne vejledning om, hvordan disse love skal fortolkes, for så bliver man nok klogere.

Det, der er vigtigt for Venstre, er, at stofmisbrugere skal være motiverede i det øjeblik, de møder op hos deres sagsbehandler: Nu kan de ikke holde det ud længere, enten fordi de er i pengemangel eller mangler stoffer. De kan ikke holde den forhutlede tilværelse ud længere, og nu vil de i behandling. Men så får de at vide: Gode ven, nu skal du se, sæt dig ned her. Nu går der nogen tid, og så skal jeg få fat i din sagsbehandler i amtet, og så kan vi aftale en tid om en måned eller tre måneder, eller hvornår det nu kan blive. Men vi ved jo godt, at det menneske kommer ud i miljøet igen, og det er det, vi ønsker at forhindre. Vi kan ikke acceptere, at mennesker bliver skubbet rundt på den måde. Der må konsekvent og hurtig handling til. Det er det, misbrugerne tigger og beder om, og det er det, deres pårørende tigger og beder om.

Nu er lovene jo lige trådt i kraft den 1. januar, men allerede nu bliver der meldt om, at det er næsten umuligt at komme igennem og få behandling, når man ønsker behandling. Det er